

han driver sin Næring, og der lægges fra den Side ikke Skjul paa, at der kun tages principielle Hensyn. Rigsdagen vil neppe være blind for, hvilke Forstyrrelser denne Bevægelses Arbejde imod Bevillinger hidtil har forvoldt, navnlig paa de mindre Pladser — jo mindre Forholdene er, desto lettere er det som Regel at volde Forstyrrelse paa dette Omraade og derved skabe en anden Beslutning, end Stedets Befolknings Flertal ønsker.

Jeg er imidlertid glad for, at Kommissionen har udtrykt sig som af mig citeret. Jeg finder i denne Udtalelse et Ønske hos Kommissionens Flertal, ogsaa de organiserede Afholdsfolk, om, at Forholdet bør være saaledes, at de virkelig forsvarligt drevne Forretninger kan ventes bevaret. Dette vil jeg meget skarpt understrege. Thi herefter maa det være Lovgivningsmagtens Sag at undersøge, om den fornødne Garanti herfor opnaas gennem de foreslaaede Foranstaltninger, og i benægtende Fald at finde andre Veje for Opnaaelse af saadan Garanti.

Det er min Overbevisning, at Flertallet af Rigsdagens Medlemmer vil dele mine Anskuelse paa dette Omraade, og at det derfor vil blive nødvendigt at finde de fornødne Garantier, naar man gaar over til Aaremaalsbevillinger.

Forinden jeg omtaler disse Garantier, skal jeg pege paa et Forhold i det foreliggende Forslag, der viser, hvor lidet gennemtænkt dette er — eller maaske er der tænkt for meget. Det fremgaar tydeligt, at Hensigten med Aaremaalet bl. a. er at skabe ensartede Bestemmelser for hele Landet. Ved at gennemlæse Forslagets § 2, 2det Stykke, vil man imidlertid finde, at denne Bestemmelse gaar i modsat Retning. Det siges heri, at den Myndighed, der kan nægte Bevillingen, ogsaa kan sætte Grænser bl. a. for dens Tidsvarighed. I Kommissionens Indstilling siges det i Bemærkningerne til denne Paragraf, jfr. Side 2; § 2, 2det Stk., at det synes logisk naturligt, at den, der kan bevilge det mere, ogsaa kan bevilge det mindre, og at Bevillingsmyndigheden i Stedet for helt at nægte Bevillingen maa kunne give den i mindre Udstrækning. Naar der udtrykkelig i Paragraffen benyttes Udtrykket „Tidsvarighed“, vil dette altsaa sige, at Bevilling kan gives for kortere Aaremaal end de foreslaaede 5 Aar. Ønsket om at opnaa ensartede Bestemmelser for hele Landet er hermed tilintetgjort. Man naar tilbage til de nugældende Tilstande, dem, som et Mindretal ønsker opretholdt, men med den Æn-

dring, at det nuværende Minimum af 5 Aar ændres til et Maksimum. Dette Stykke i § 2 maa absolut udgaa.

Naar Talen er om Garantier, standser man først ved Spørgsmaalet Kommuneafstemning.

Ved Behandlingen i Rigsdagen af Forslaget til den nugældende Lov havde Folketinget vedtaget Indførelse af Kommuneafstemning. Under Forhandlingerne med Landstinget kunde der ikke opnaas Enighed herom. Een Ting var man dog enig om, nemlig at der skulde være kvalificeret Majoritet, kun om Procenten kunde der ikke opnaas Forstaaelse. Da de daværende Indenrigsministre praktiserede disse Bestemmelser, inden de var blevet til Lov, fastholdt de ogsaa den kvalificerede Majoritet. Til Trods for at Kommuneafstemningerne udgik af Loven, har det dog været muligt at opretholde dem, altsaa imod Lovens Aand — et Forhold, som man ikke gerne skal komme ind paa, da det kan virke demoraliserende paa andre Omraader — endogsaa paa en saadan Maade, at Bevillingen er blevet nægtet i Kommuner, hvor end ikke den kvalificerede Majoritet af 25 pCt. af Kommunens Vælgere, som Folketingets Affattelse foreskrev, har været til Stede.

At Afholdsorganisationerne har været tilfredse med, at de kunde finde en Form, som ikke alene gav dem de Fordele, som det ene Tings Vedtagelse tilsagde dem, men endog yderligere Fordele, kan man forstaa. Men det er uforstaaeligt, at Indenrigsministeren paa dette Punkt kan følge Kommissionens Mindretal. Man skulde synes, at naar man endelig skulde have Kommuneafstemningerne indført, og den siddende Kommission bestræber sig for at finde et Forslag, der maa betragtes som et Mæglingsforslag til de Standpunkter, hvorpaa Folketing og Landsting stillede sig i 1911—12, maatte det være Indenrigsministerens Opgave at støtte disse Mæglingsbestræbelser fremfor at stille sig paa samme Side som et Mindretal, hvis eneste Opgave synes at være at varetage en enkelt Bevægelses Særinteresser.

Mit principielle Standpunkt til Kommuneafstemningerne falder sammen med det Mindretals, som repræsenteres af det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds (Abrahamsen) og Landstingsmand Godskesen, og som er imod Indførelse af disse Afstemninger. Grunden hertil er, at jeg, saa længe Folkestyreformen er den direkte, ikke ønsker den indirekte praktiseret. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa dette